

INGEZONDEN

Ter bevordering van spoedige plaatsing van de stukken, behoudt de Redactie zich het recht voor, deze zo nodig te bekorten

DESINFECTIE VAN HUIDWONDJES

Tegen de aanbeveling van collega VAN DER KROON (*N. T. v. G.*, blz. 2673, 16 September 1950), om oppervlakkige huidwondjes te „desinfecteren” met sulfapraeparaten, menen wij ernstig te moeten waarschuwen. Hoewel collega VAN DER KROON van oordeel is, dat de gevaren van dermatitis en eczeem niet groot zijn als men de methode van behandeling met overleg toepast, is de kans op sensibilisatie niet te onderschatten. Evenmin maakt hij het aannemelijk, dat sulfapraeparaten beter zouden werken dan de reeds lang bekende desinfectantia. De nog veel voorkomende voorkeur voor sulfapraeparaten is waarschijnlijk eerder psychologisch te verklaren, door de successen die hiermede bij andere ziekten werden bereikt, en niet het minst door de reclame. Sensibilisatie van de huid door uitwendige toepassing van sulfapraeparaten komt meer voor dan men wel denkt, en wordt vaak niet herkend. In dergelijke gevallen kunnen de reacties aan de huid maanden, soms jaren daarna plotseling ontstaan, wanneer sulfapraeparaten hetzij inwendig, hetzij uitwendig in kleine doses of gedurende zeer korte tijd worden gegeven. Door overgevoeligheid voor een bepaalde groep is het mogelijk, dat verwante praeparaten dezelfde verschijnselen teweegbrengen. De overgevoeligheid komt herhaaldelijk tot uiting na zonbestraling (photosensibiliteit). Voor verdere bijzonderheden zij verwezen naar het artikel van KOIJ en LUPS (*N. T. v. G.*, 91, blz. 2109, 1947) en het onlangs verschenen proefschrift van VAN VLOTEN uit de Univ. kliniek voor Huid- en Geslachtsziekten te Amsterdam, waarin tezamen 54 patiënten met een overgevoeligheid voor sulfapraeparaten worden beschreven.

Het volgende ziektebeloop is in dit verband de vermelding waard.

Op 13 September 1950 werd een vrouw opgenomen met een gegeneraliseerd exantheem, deels pustuleus, deels eczematous. Het bleek dat zij een maand voordien met sulfanilamidepoeder was behandeld voor schaaftwondjes aan beide knieën. Hoewel reeds na 1 week een perifocale uitbreiding ontstond in de vorm van pustulae, werd de therapie voortgezet. Na 14 dagen werd voor deze „pyodermie” sulfanilamide per os voorgeschreven. Reeds na 1 tablet ontstond de bovengenoemde eruptie. Uit ervaring blijkt, dat in dergelijke gevallen de genezingsduur op zijn minst enige weken bedraagt. De overgevoeligheid blijft vaak jaren bestaan, waardoor sulfapraeparaten bijvoorbeeld bij een later te behandelen pneumonie niet of met zeer groot risico kunnen worden gegeven.

Zolang men over onschadelijker middelen voor wondbehandeling beschikt, verdienen deze de voorkeur boven sulfapraeparaten.

Amsterdam, 20 September 1950

R. KOIJ

TH. J. VAN VLOTEN

SYMPATHECTOMIE BIJ HYPERHIDROSIS DER HANDPALMEN

Naar aanleiding van vraag 50 (*N. T. v. G.*, No 37, blz. 2678, 1950) zou ik de aandacht willen vestigen op een nieuw praeparaat, *banthine*, waarvan van Amerikaanse zijde gunstige resultaten werden vermeld. Sympathectomie doet het zweten ophouden in het gedenerveerde gebied, doch geeft een compensatoire versterking van het zweten op andere plaatsen. Sympathectomie mag dan ook niet worden gezien als een operatie, die volledig bevredigende uitkomsten geeft bij hyperhidrosis. Het *banthine* (beta-diaethylamino-aethylxantheen-9-carboxylaamethobromide) is een para-sympathicoliticum en zou betere uitkomsten geven dan sympathectomie. (Zie *J. A. M. A.* 12 Augustus, Dl 143, No 15, blz. 1331, 1950.)

Amsterdam, 18 September 1950

J. J. C. P. A. ROOVERS